

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

Oglaš se računa po tarifi v petiti; za naslova s debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnica in javno zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Nazadnje, reklamacije in oglase sprejema upraviteljska ulica Molino picolo št. 3. II. nadst. Naročnine in oglase je plačevati loco Trst. Odpota reklama dija se proste poštnine.

„V edinosti je moč“.

Naše narodne slavnosti.

Število raznih vsakoletnih slavnosti v Slovincih je razmeroma veliko; mnogi trdijo, da je celo preveliko. Slavnosti se prirejajo v nas v vsaki dobi. V zimi in v poletju, v spomladi v jeseni. Na vseh koncih in krajih domovine slovenske in vseh dobah leta. Danes tu, jutri tam! In mej prirejevalci narodnih vesellic in slavnosti nismo menda zadnji mi tržaški in okoličanski Slovenci. Čitatelji „Edinosti“ so gotovo prepričani o tem. Saj ga ni tedna, da ne bi poročali o kaki veselici tega ali onega društva in zajedno naznanjali zopet kake — prihodnje veselice. In ker se vrši to na ozki peči zemlje, ni drugače mogoče, nego da se vrhovatijo veselice jedno na drugo in da si sedaj pa sedaj delajo celo napotje jedna drugi! Mnogi obsojajo to pogosto prirejanje narodnih slavnosti! In to deloma z moralnega, deloma narodno-gospodarskega stališča. Trde namreč, da se z veseljami ljudstvo navaja k pohajkovanju in nerednemu življenju in k — zapravljanju. Hočeš nočeš sleherni udeleženec na slavnosti ali veselici mora trošiti več ali manje. Ako bi seštel vse te vsakoletne izdatke po vsej domovini, značilo bi to gotovo precejšnjo zgubo na narodnem kapitalu.

Tako modruje mnogokateri slovenski narodni ekonom. Ki pa je le ekonom in nič drugega. Znano je, da so ekonomski ljudje, ki presojajo vsako stvar — le se svinčnikom v roki. Njim so le seštevanje, odštevanje in — množenje glavni in jedini ključ za reševanje vsakega vprašanja. Potrebni ljudje so to, ti narodni ekonomski in računarji. Slabo znamenje za narod, ako ne bi imel tacihi mož. Vendar pa gorje narodu, ki bi imel same ekonomice. Narod je velik organizem, sestavljen iz različnih delov. Ako manjka le eden teh delov, narod ni popoln. Zato si ne moremo misliti narodne ukupnosti, ki bi bila sestavljena iz samih narodnih ekonomov. Poleg gospodarjev in računarjev treba narodu tudi takih ljudi in prilik, ki — navdušujejo in ga povzdigajo iz nižav vsakdanjih morečih skrbi. Vidimo že, kako bi pravemu narodnemu ekonomu igral zaničljiv posmeh na ustnicah, ako

bi mu jeli govoriti o — narodnih idejilih, o duševnih potrebah, o potrebah človeškega duha in o potrebi žrtve v zadoščevanje duševnim potrebam.

Zagriženi narodni ekonom nima in tudi ne more imeti zmisla za idejale, ker sodi stvari le se stališča materialnih koristij. Idejalist mu je smešna, nerodna in nerabna stvar na svetu.

In vendar nas je — hvala bodi Bogu na tem! — še nekaj idejalistov na svetu. Vendar doživljamo še vedno dokazov dan na dan, da narod sam čuti potrebo idejalnega, nad vsakdanje skrbi vzvišenega življenja, da hrepeni po trenutkih, ko se mu moreta duša in srce povzdigniti gori v višine, kjer se radujeta v rajskem objemu svoje plemenitosti, svoje božanstvenosti. Da, božanstvenosti, kajti po svoji duši in svojem srcu je človek najbližji svojemu Stvarniku!

Človek čuti to potrebo in čuti jo še posebno naš mili rod slovenski. Sijajen dokaz temu smo doživeli ravno ta zadoja leta. Pojmi so se skalili med nami, postajalo je mračno med nami; v tem polmraku nismo več dobro videli in poznali jeden drugega. Iz tega je postalo medsebojno nezaupanja. Marsikje smo videli črno, kjer ni bilo nič črnega. Sumničilli smo jeden drugega. V tem polmraku, v tem medsebojnem pehanju, zaplapolala je baklja ljutega domačega prepira. Vojna, pravcata vojna, bratomorna vojna. Za časa vojne zahteva se kontribucija neizprosno. Za časa vojne morajo trpeti — tudi nedolžni. Tako je prišlo, da so za časa naše slovenske vojne morala mnogo krivice trpeti tudi naša narodna društva in najlepši pojavi njih plodonosnega, oplemenjujočega delovanja: naše narodne slavnosti! Mnogo se je govorilo in pisalo zoper narodna društva in narodne veselice. Pisalo se je, kakor da vse zlo, ki tare narod naš, izvira jedino le od narodnih društev in narodnih vesellic. In mnogokdo je verjel, da se narod naš absolutno mora pogrezniti v brezno nemoralnosti, ako se ne odpravijo ta društva in te slavnosti!

In vendar, vendar! Kakor nekda, tako obstoje še danes naša društva, in prirejajo se narodne slavnosti, kakor nekda! In če nas ne varajo znamenja, so narodne slavnosti celo zopet na

boljem glasu, nego so bile še nedavno temu. Kako naj si tolmačimo to? Čisto naravno in jednostavno! Narod instiktivno čuti potrebo idejalnih in nad vsakdanje skrbi vzvišenih trenutkov. Seveda nudi takih trenutkov v prvi vrsti versko življenje. Ker pa človeška duša — poleg svojih nadzemskih svrh — hrepeni tudi po oplemenjevanju čustev na tej zemlji, je povsem naravna prikazen to, da si narod ustvarja sredstva za tako duševno življenje. Zato in jedino zato je ostal brezvzpešen ves boj zoper naša narodna društva in naše slavnosti, ker se z istimi ustreza potrebi, čutjenji globoko v srcih naroda!

In zato so na krivem oni računarji, ki sodijo o slavnostih in veseljah le se stališča materialnega interesa. Oni pozabljajo radi, da je o takih veseljah moralni moment veliko teži, nego pa materialni. Moralni dobiček narodnih slavnosti v nas Slovincih — ko nam je še zaprt z devetimi ključi raj narodne in politične svobode, ko ne moremo priti nikjer do primerne veljave — je neizmerne važnosti. Tu je jedino mesto, kjer se pojavlja narodno življenje, kjer se vnemajo srca za domovinsko stvar! Na narodnih slavnostih dobivajo slovenska srca vspodbujanje, tam se jim vnema vera v bodočnost naroda, in iz te vere se porajajo nove moči za bodoče boje. Narodna društva in narodne slavnosti moramo zahvaliti, da nismo že davno obnemogli v teh težkih bojih. In pa še celo: kaj bi bilo z čutom prepotrebne vzajemnosti med nami, ako ne bi bilo narodnih slavnosti? Na slavnostih se spoznavajo bratje, spoznavajo svoje vzajemne koristi; na slavnostih se zgublja čisto pogubni lokalni patrijotizem in se užiga ljubezen do ukupne domovine. Poleg božje pomoči mora le ta ljubezen ustvariti srečno bodočnost domovini naši in rodu našemu.

Zato pa: naj govore in svare kolikor hočejo naši nacionalni ekonomski in pretirani moralisti, to jedno ostane vendar gotovo, da žrtve, ki jih doprinašamo z narodnimi slavnostmi, prinašajo narodu stoternih obresti.

Ne iz poželjivega hrepenenja po posvetnem razveseljevanju, ampak iz opisanih razlogov se ra-

sem oblast! Mnogokrat so se mu smejali, ako se je spozabil tako daleč, da se je, hoteči komu pokazati izredno zaupanje, izrazil, kar mu je bilo najljubše: uprav komičen učinek, ako je kdo pogledal njegovo ubožno, na plečih že oguljeno suknjo, katera rokava sta mu segala komaj do členkov. Kmalu je izraz „oblast“ postal njegovo veroizpovedanje, ker je videl, da samo ona ima kaj veljave mej svetom in je bil uverjen, da so le mogočni in močni zmagačci ob vsaki okolnosti. Vse drugo nima nobenega pomena.

Ako se je šel ob nedeljah sprehajati po Marseillu, čutil je v sebi genija. V globočini njegove notranjosti je delovala neka vrsta instiktivne sile, ki ga je drvila naprej in potem se je moral vrniti domov, da povzije s poškodovanim očetom nekaj pečenih krompirjev. Pri tem si je govoril, da necega dne prejme svoj delež od družbe, v kakoršno še ni imel pristopa s svojim tridesetim letom. To pa niso bile nikakršne podle skomine, želja po navadnem uživanju, ampak čista samozavest razumnosti in volje, ki do zdaj še neobdelana mirno čakata dne, ko ja naravna potreba privede do tega, da si osvojita mesto, katero zaslužita. (Pride še.)

PODLISTEK

Nantas.

ROMAN.
Francoski spisal Z.

Soba, v kateri je stanoval Nantas po svojem prihodu iz Marseille, bila je v zadnjem nadstropji neke v Rue de Ville stoječe hiše poleg hotela barona Danvilliersa, mestnega svetnika. Ako se je Nantas daleč vzpel, videl je lahko del hotela-vega vrta, kjer so krasna drevesa razprostirala senco. Preko njihovih zelenih vršičkov se je odpiral obširen razgled na Paris; videla se je Seina, Tuilerije, Louvre, dolga vrsta nasipov in celo morje starih tja do najbolj oddaljenih dreves Pere-Lachaisa.

Bila je tesna podstrešna sobica z jednim oknom med opeko. Nantas si jo je uredil čisto priprosto: postelj, miza in jeden stol. Prizadevaje si, da bi dobil vse kar najceneje, se je naselil tu, da bi počakal, dokler se vsaj nekoliko ne obrne na bolje njegova situacija. Umazana pregrinjala, od dima počrnjena odeja, revščina in praznosta tega prostora, kateremu ni bilo niti kamina, vse to ga ni žalilo. Odkar je zaspal vpricho Louvra in Tuilerij, primerjal se je generalu, ki prenočuje

v ubožni koči ob cesti, — pred njim bogato, mogočno mesto, ki je vzame drugi dan z naskokom.

Zgodovina Nantasovega življenja je kmalu pri kraju. Sin navadnega zidarja v Marseillu je pričel svoje študije, hvala čistiželjni nežnosti njegove matere, ki je hotela napraviti iz njega „gospoda“, na liceju tega mesta. Roditelji so trpeli pomanjkanje in hranili, da bi zamogel sin napraviti zrelostni izpit ter doseči vaccalaureat. Potem mu je umrla mati, in Nantas je moral prevzeti slabo plačano službo pri nekem trgovcu, kjer je dvanajst let živel tako enakomerno, da ga je ta enakomernost drvila v obup. Dvajsetkrat bi bil že pobegnil, da ga ni zadrževala otroška dolžnost pri svojem očetu, ki se ni mogel več živiti vsled padca z nekega odra. Sedaj je moral skrbeti za vse. Ko je nekega večera prišel domov, našel je zidarja mrtvega, poleg njega še gorko pipo. Tri dni pozneje je prodal vse pohištvo ter se z dvesto franki v žepu napotil v Paris.

V Nantasu je gorelo neko trdovratno hrepenenje po bogatstvu in ugledu, katero je podedoval po svoji materi, ki je bila videla nekda boljše dni. Bil je mož naglih sklepov, hladne volje. Često so ga še v njegovi mladosti slišali trdečega: jaz

dujemo mi na vsaki pošteni narodni slavnosti. Če tudi ne osebno, v duhu smo vsikdar med slavitelji. Jutri bode velikanska narodna slavnost na vročih tleh — celjskih! Na onem koščku zemlje, ki je naš vzlic temu, da se mu uriva drugorodec za gospodarja. Boj za ono prekrasno ped slovenske zemlje v zelenem Štajerju je menda stopil sedaj v zadnji stadij. Mogočno se sicer še peni sovražno valovje. Toda to valovje mora izginiti, mora odteči v svojo naravno strujo. Nemška struja po savinjski dolini ni naravna, je le umetna. Le slovenska struja ima tam naravno, od Boga odkazano pot.

Naša želja je torej, da se jutrnja celjska slavnost povzdigne do sijajnega protesta proti onim, ki nam hote ugrabiti oni lepi kos slovenske zemlje; da osokoli narod naš na Štirnem v borbi za to slovensko last; in da v vseh udeležiteljih slavnosti utrdi vero, da izidemo iz tega boja kakor zmagovalci, ker zahtevajo tako: božja in človeška pravica, narava in slovenska zavest!

V to ime pošiljamo od sinje Adrije slaviteljem v Celju svoje iskrene pozdrave! V duhu smo z Vami! Z Vami čutimo, saj nam je trpljenje jednako! Bog blagoslovi naše vzajemno, slovansko sočutstvovanje!

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 7 avgusta 1897.

Še nekoliko o „socijalistih“. (Dalje.) Nekaj sličnega kakor v Tešinu v Sileziji, se je dogodilo tudi v Laškem na Štirnem. Posl. Žičkar je govoril tam o raznih stvareh, o katerih istotako ne moremo misliti, da bi delale napotje socijalistom: govoril je, da je naš narod premalo zastopan v parlamentu, govoril je o kmetijskih zadrukah, o izvažanju goveje živine. Pa kakor v Tešinu so pribumeli socijalisti tudi tu in onemogočili razpravo. In sicer jednim argumentom, da farji naj govore v cerkvi. Ako tudi človek ni socijalist, ako se tudi ne unema Bog ve kako za geslo: enakost, bratovstvo in svoboda! — mora vendar čuti notri do kosti kako neliberalen je ta krik socijalistov. Po isti pravici bi lahko odrekli delavcem pravico do politikovanja in bi podili socijaliste v tovarne, kovačnice in krojačnice. Ali mi ne storimo tega nikdar, ker nam liberalizem nile — fraza! — Socijalna ideja je velika, je vzvišena, ali po postopanju socijalistov se oddaljuje bolj in bolj od same sebe in že je tam, kjer se pričinja herostratstvo v narodih.

Seveda nam odgovore socijalisti: ne le slovenski, ampak tudi nemški socijalisti nočejo čutiti o narodnih borbah. Že iz tega, kar smo povedali za sedaj, mora biti na čistem vsakdo, koliko je resnice na tej trditvi. Ali denimo, da trditev odgovarja resnici. Ali je s tem morda opravičeno besne nje socijalistov zoper narodna in z istimi spojena kulturna stremjenja Slovanov? Nikakor ne! Lahko je Nemcem zaničljivo govoriti o narodnih borbah, ko jim je zagotovljen narodni obstanek za vse slučaje, ko imajo že vse! Ko nimajo ničesar več opravičenega, za kar bi se morali še le boriti. Lahko je propovedovati zmernost za onega, ki je že — sit! A notri v duši mora vznjati onega, ki je lačen, ako ga siti sviri in opominja: bodi miren, ne bodi nadležen! In narodi slovanski v Avstriji, in se posebno mi primorska raja, smo lačni svojih — pravic. Vrh tega pa moramo poslušati dan na dan, kako nas tožijo siti, da smo nadležni in objestni, da ne damo miru, da smo razdirajoči živeli. In na stran močnega in sitega se postavljajo dosledno tudi naši, socijalisti. Jako komodno je to za političko stranko, ali pošteno ni, in socijalistiško pa še najmanjše.

Po listih in shodih — v parlamentu niso storili tega, ker so imeli baje važnejega posla: baviti se se morali z — obstrukcijo proti jezikovnim naredbam — vedno torej zahtevajo socijalisti zakonov, katerimi bi se odpravile stare socijalne krivice, na katerih trpe širše mase. Sami pa so se uprav fanatično uprli odredbam, ki so le deloma odpravile jako staro in kričevo krivico! Tako srditi so bili v svojem srdu, da so se raje odrekli spolnjevanju svoje lastne zahteve: raje so prepredili vsako delo tudi na polju socijalne zakonodaje!

Nemški liberalci, židje, kapitalisti, zastopniki buržoazije so proglasili glavnim ciljem, pred katerim se mora umakniti vse drugo: odstop vlade in umaknjenje jezikovnih naredeb.

Tej nemško-liberalno-židovski želji so se po- nižno uklonili tudi socijalisti. Krinka je padla! Zdaj vidi jasno, kdor — hoče videti. (Zvrsetek pride.)

Madjarski šovinizem. „Reichswehr“ poroča o nekem novem činu ogerskega pobalinstva — pardon: — šovinizma, ki se je pripetil te dni v Veliki Kikindi. Ondi je neki fanatik raztrgal s hiše državnega poslanca Teleszkega, v kateri biva za časa orožnih vaj general Nechwalsky, črno-žolto zastavo in jo zrezal na drobne kose. Iz tega čina se dobro da soditi na politično vreme na Ogorskem in na dejstvo, da se ondaj prav krepko razvija — Ungarija-irredenta.

Viljelm II. v Rusiji. Ruski listi pričakujejo od obiska nemškega cesarja v Petrogradu konečno rešitev grško-turškega vprašanja. „Novoje Vremija“ meni, da sestanek ruskega cara z nemškim cesarjem pomeni zmago za one vlasti, ki so bolj za interese Grške, nego-li Turčije. V Rusiji da vlada prepričanje, da se neposredno, po odpotovanju Viljelma II. iz Rusije pogovori o miru konečno rešijo v prilog Grški, kajti za vlasti, ki so največ prizadete v iztočnem vprašanju, je skra ni čas, da se reši tudi vprašanje bodočnosti na Kreti.

Med najnovejšimi vestmi v zadnjem izdanju pa smo povedali, kako se nemški list „National-Zeitung“ upira menenju ruskega lista. Sosebno pa se upira misli kake posebne pogodbe med Rusijo in Turčijo. Najbolj pa še temu, da bi se po obisku Viljelma v Petrogradu vlasti potegnile za Grško. Grška — tako vsklipa omenjeni nemški list — mora pred vsem zagotoviti plačilo vojne odškodnine; jedina pot do tega je pa ta, da se grške finance postavijo pod evropsko nadzorstvo. „National Zeitung“ ni povedala tu nič novega. Saj to je bilo slutiti iz vsega zavlačevanja v mirovni pogajanjih: Nemčija je bila na strani Turkov.

Previdneje piše o potovanju Viljelma II. „Norddeutsche Allg. Zeitung“, ki pravi, da dobri odnošaji med Rusijo in Nemčijo slone v prvi vrsti na prijateljstvu med cesarjem Viljelmom in carom Nikolajem.

Posebna skromnost pa se kaže v izreku, da je prijateljstvo istotako, kakoršno je bilo lani, ko je bil Nikolaj v Vratislavi. To pa je res skromno. Kajti takrat niso bili odnošaji posebno prijateljski, sicer ne bi se car Nikolaj tako odločno branil iti v Berlin, kakor je šel pozneje na Dunaj in v Pariz. Da, nehali so tisti časi, ko so rusko politiko delali v — Berlinu!

Različne vesti.

Knezoškof dr. Missia, kateri se je dalje časa radi zdravja mudil v Briksnu na Tirolskem, se mudi zdaj kakor gost celovškega nadškofa v Blatnici nad Brezami. — Svoji k svojim!

Deželnega zbora istrskega premeščenje v Pulj je baje gotova in že določena stvar. Tako je izvedela dunajska „Reichswer“.

Glas iz občinstva. Gospod urednik! Prosim, dovolite mi malo prostora v Vašem cenjenem listu. Sicer bi to, kar Vam imam povedati, najrajše poslal „Piccolu“ ali „Indipendente-u“, ali dobro vem, da bi ta dva lepo vrgla v koš moje opazke; zato se obračam do Vas, ker ste — pošteni! No, stvar je ta: tiče se našega mesta Trsta. Te dni me je vodila pot po ulicah starega mesta. Verjemite mi, da sem moral tiščati nos in celo pot mižati na pol, da se mi ni storilo — „težko“! To je že groza, ali je mogoče, da je to naš Trst? Kamor sem pogledal, povsod sem zagledal „nekaž“, cesar ne morem imenovati in še le ti ljudje, ljudje! Sicer se tišči ta nesnaga res le v staro mesto, toda zrak, ki okužuje ta del mesta, razteza se pa čez ves Trst; vsi ljudje morajo dihati v se, kar izhlapeva na tem kraju. Le čudo, da se ne pojavlja tu kuga! V zadnjih letih pa se že opaža splošno, da se javna slika nekaterih delov mesta tržaškega približuje oni moralno in estetično propalih italijanskih mest. In to je resnica. Kajti po izvestnih tržaških ulicah je videti slik, kakoršnih bi zaman iskal po čednih mestih. Katero uzorno mesto bi dovolilo n. pr., da bi se vlačili po ulicah v tolpah raztrgani, na pol nagi in umazani otroci, kakor se to godi po nekod v Trstu? Ali služi to v lepoto mesta? In koliko je družih stvari, na katerih se mora zgražati snažnost ljubeči človek. In vendar, za vse to nimajo smisla mestni „očetje“! Lepi očetje to, ki nimajo smisla za snažnost! In potem bi še hoteli, da se privali še več sodrge iz Italije, kjer

niži sloji nimajo niti najmanjšega pojma o snažnosti. Silno zares ljubijo ti očetje svoj (?) Trst. Seveda so merodajni činitelji pri nas Židje in s tem je povedano — vse!

Toda, ali res ni nobene pomeči! In nam snažne Slovence gonijo iz mesta samo radi tega, ker govorimo drug jezik in se ne zlagamo — z njihovimi nazori. Menda nas pa ne morejo videti baš zaradi tega, ker smo čisti! Ali ni to res. g. urednik?!

S Proseka nam pišejo: V človeški družbi je oseb, ki so razdražene vsled negativnih uspehov svojih prizadevanj, ali so bile prevarjene v svojih idealih, ali pa so ogorčene, ker so zgrešile — svoj poklic. Take osebe postajajo odurne po brezobzirnem cinizmu svojem; strupene v svojem mišljenju, nestrpne in — nepristopne. V taki duševni boli menijo taki ljudje, da jim je dovoljeno vse, da mogò obvladati in zastrupljati vse se svojim srčnim gnevom. Takim ljudem, prevladanim po strasti, ni sveta nobena reč; nikdo ni varen pred njimi, ker menijo, da se jim mora klanjati vse in podvreči brezpogojno. Ali žalostno, da osebe v taki duševni razburjenosti morejo mnogo škodovati posamičnikom in družbi.

Kaj je njim mari, ako je njih žgoči jezik obilzil nedolžnega, da so le zadostili svoji razljučeni vroči strasti?!

Ako pa taki ljudje v svojem duševno abnormalnem stanju dajejo duška v dejanju, recimo besedo ali na papirju, mora njihovo herostratsko počenjejanje roditi zlih posledic.

Slovensko časopisje treba opozoriti na take ljudi, da ne bode odpiralo zatvornice njih duševnim pojavom, sicer bi morala slovenska inteligenca, kar Bog ne daj, zgubiti veselje do narodnega dela in bi se je utegnila polastiti apatija in letargija ozirom na narodno stvar.

In tak pojav slepega duševnega fatuma je tudi vest s Proseka, ponatisnjena v cenjenem listu „Edinosti“ v 92. številki, zjutranje izdanje, kateri naj sledi sledeča:

IZJAVA

Podpisani sodrujnik pevec pevskega društva „Hajdrih“, izjavljamo, da obojamo notico: „Naši inteligenci v prevdarek“, priobčeni v Vašem cenj. listu, ker se ista ne zлага z resnico in utegne biti le izbruh neutemeljene osvete.

Javno pa in zadovoljno priznavamo, da se naša proseška inteligenca intenzivno peča z našim prostim ljudstvom, da je vedno v dobrem kontaktu z našim pevskim društvom, da še naš vrli predsednik, g. Alojzij Goriup, kakor tudi odbor, ki je v večini sestavljen iz naše rodoljubne in za našo stvar jako unete inteligence krepko zanimata za razvoj in napredek našega društva ter mile slovenske pesmi.

Dalje potrjujemo tudi, da je pred dvema letoma ravno naša inteligenca rešila naše društvo propada, ko so jo hoteli nekateri izvestni, sedaj naši ljuti nasprotniki in odpadniki popolnoma uničiti, imaje pri tem kvarnem delu sebične in zlobne namene.

Ako bode naša čestita inteligenca vstrajala na tej dosedanj poti, nadejati se nam je obilo duševnega užitka v korist narodu in mili slovenski domovini, v kar Bog pomozi!

Na Proseku, dne 5. avg. 1897.

Ivan Ukmar, Anton Nabergoj, Anton Rupel, Mat. Cibic, Jože Cibic, Anton Bukovec, Vincenc Ukmar, Jože Furlan, Jaromir Bizjak, Slavoj Brotulič, Mat. Kalin, Vek. Nabergoj, Ivan Ravbar, Iv. Potočnik, Fran Milič, R. Rapel, Dar. Lukša.

Zapreke o imenovanju kanonika Palunko svetojeronimskim upraviteljem v Rimu. Prejani vladika Strossmayer in nadbiskup bosenski dr. Stadler sta dosegla, da pride za upravitelja duhovskega zavoda sv. Jeronima v Rimu katehet na dubrovniškem gimnaziju in upravitelj ondotelega seminista, kanonik V. Polunko. Italijanski struji v Rimu to imenovanje ni po volji in iz golobov so postali jastrebi in se postavili po robu temu imenovanju. No, menda se jim ne posreči nakana, ker kanonik Palunko je še menda mnogo potrebniji v Rimu, nego v Dubrovniku.

Trgovcem s prašiči. Tržaški magistrat je odredil ozirom na prispetivše se slučaje kuge, da je preiskati prašiče, dohajajoče in odhajajoče po železnici.

Kapela na Triglavu. Danes smo prejeli nastopno brzojavko od veleč. g. župnika Aljaža: Kapela na Kredarici dodelana. Slovesno blagoslovljenje bode v četrtek, dne 12. avgusta, ob 10. uri predpoludne.

Dalje v prilogi.

Štrajki. Od načelnštva zveze pekarskih delavcev smo prejeli nastopno obvestilo:

„V nedeljo se prične prodajati kruh iz združne pekarnice po vseh javnih trgih in ljudskih šolah. Sprejemala se bodo tudi naročila po javnih lokalih in zasebnih hišah. Zajedno se opozarja slavno občinstvo, da bode kruh, ki ga bode prodajala zveza, imel znamenje „F. C.“ To posebno štruce. Prosimo slavno uredništvo, da objavi to naše naznanilo.“

S tem naznanilom je porušena možnost sporazumljenja med gospodarji in delavci. Sedaj ni izključeno, da pride do hudega konkurenčnega boja. Mi obžalujemo, da je prišlo do tega, ker je naših ljudi med gospodarji in delavci, ker bodo trpeli vedno le naši: ali ti, ali ti!

Za peke-delavce pa je prišla sedaj doba, ko jim treba skrajne previdnosti. Mi nočemo ničesar trditi, ali povedati moramo, da se šepeta marsikaj. Tako n. pr. tudi to, da so ravno nekateri gospodarji — med temi zlasti neki Žid — ki so najbolj kričali: Ne vdajmo se! in ki so prvi poskočili s ceno na 24 nvč., paktirali na skrivnem z magistratom. Vse skupaj je bil torej le manever, da je dobil magistrat vsaj navideznega povoda, da je zasnoval svoje pekarnice in ujel delavce v svoje mreže. Delavci naj gledajo sedaj, da se ne splete za hrbtom tudi proti njim kak tak manever, kakor se je spel proti gospodarjem. Za danes bode dosti!

Včeraj so zborovali gospodarji-mizarji. Razpravljali so o spomenici pomočnikov. Zborovalci so bili jako razdraženi. Odklonili so predlog, da je preko spomenice preiti na dnevni red, pač pa vnaprej predlog, da zbor protestuje proti vsebini spomenice, da je piscu spomenice izreči javno grajo ter opisati v listih, kako postopajo pomočniki se svojimi principalii. Potem so privolili v 5% povišanje meze. Slednjilo so sklenili, da ustanove zadruge mizarjev.

Sinoči je bil sijajno razsvetljen ves okraj pri sv. Jakobu. Slavili so prihod g. Camberja iz zapora. Flapolale so tudi ruče zastave. G. Camberja je spremljal neopisen entuzijazem, prav kakor kakoga triumfatorja. Vsklikanje in prepevanje je bilo čuti tja do sv. Alojzija. G. Camber sme biti zadovoljen na vsak način; da-li pa ima tudi ljudstvo toliko razloga do proslavljanja, to je zopet drugo vprašanje. Ali komu naj govorimo? Z razvnetimi ljudmi ni možno govoriti trezno.

Včeraj je bil v Trstu tudi socijalistiški poslanec Resel iz Gradca. Predaval je v dvorani „Terpsihore“ o naših „političnih pravicah in parlamentarnem delovanju“.

Odbor „Tržaškega Sokola“ se je konstituiral nastopno: podstarosta *Makso Cotič*, tajnik *Janko Kukar*, blagajnik *Radimir Pretvar*. Odbor je sklenil, da se udeležijo celjske slavnosti po deputaciji in da priredi letošne dva izleta. Jednega v sv. Križ, drugega v Devin. V Križ zato, ker nam je lanski izlet pokvaril dež, v Devin pa iz drugih jako tehtnih in istotako jako lahkih umevnih razlogov.

Povodnji. Včeraj si je ogledal cesar vse poplavljenе kraje okolo Dunaja. V družbi grofa Badenijskega, župana Luegerja in drugih dostojanstvenikov se je vozil cesar v čolnu po poplavljenih travnikih. Vojaške teritorialne oblasti so dobile nalog ukreniti potrebno, v sporazumljenju s politiskimi oblastmi, da se rezervisti iz poplavljenega obseja osvobodijo letošnjih vojaških vaj, oziroma, da se odpuste, ako so poklicani. Prizadeto prebivalstvo bodo gotovo hvaležao od srca na tej odredbi, ki je gotovo prišla po nalogu z najvišjega mesta. Nov dokaz je to o neprestani skrbi našega vladarja za blaginjo svojih državljanov. Kajti v tistih nesrečnih krajih bodo krvavo potrebovali sedaj vsake delavne moči.

Iz Pulja nam pišejo: Te dni je umrl tu v Pulju stric vrlega rodoljuba našega, gosp. Ivana Špika. In tudi o tej priliki smo doživeli oduren dokaz laške srditosti. Gosp. Špik je šel v tiskarno Martinoličevu, da bi mu natisnili osmrtnico. Komaj pa je čul vodja tiskarne, da je osmrtnica sestavljena v slovenskem jeziku, bil je že ogenj v strehi. „V tem jeziku ne tiskam, nimam takih črk, proč smo jih vrgli!“ Tako je kričal srditež. Gosp. Špik pa je odgovoril povsem mirno: „Mladi ste še! Morda boste še radi rabili slovenske črke. Če bode Slovan le hotel biti tako dober, da vam bode dajal zaslužka!“

Na to je šel gosp. Špik v novo tiskarno g. Klopša, kjer so mu postregli radi, da si je jelastnik rodod Furlan. Bodi torej nova tiskarna priporočena Slovincem in Hrvatom.

Kakor je tu navada od nekdaj, dal je gosp. Špik prilepiti osmrtnico po oglih mesta. Ali strgali so jo z zidov, ker je bila sestavljena v slovenskem jeziku. Zopet pojav narodne neustrpnosti, ki noče potihnuti niti pred obličjem smrti.

Pogreb starega strica Špikovega je bil prav časten. Mnogo odličnih oseb je bilo na pogrebu iz civilnega in vojaškega stanu. Med drugimi je bil tudi naš dični zastopnik in voditelj, gosp. dr. M. Laginja.

Izlet „Slovenskega pevkega društva“ v Vipavo. Dne 15. t. m. priredi „Slov. pevsko društvo“ izlet v Vipavo na vozovih. Odhod bode točno ob 4. uri zjutraj. V Vipavo dospejo okoli 9¼ uri zjutraj in se podajo takoj polnoštevilo (okoli 50 pev in pevcev) v Log, kjer bode sv. maša v cerkvi Matere Božje. Med darovanjem maše bode pelo društvo: „Ave Maria“, mešani zbor, in „Bod' češčena mati sveta“, moški zbor. Popoldne ob 6. uri priredi isto društvo veselico na dvorišču gospe Viktorije Uršičeve v Vipavi. Program veselice priobčimo prihodnjč. Danes povemo samo, da so na programu tudi krasne narodne pesmi A. Hubadove za moški in mešani zbor.

Vipavska tla so zares klasična tla v narodnem pogledu. Ali radikalec ali konservativec: vipavsko dolino je zastopal v deželnem in državnem zboru vsikdar le naroden človek. V vipavski dolini je živa narodna zavest doma! In ob tej narodni zavesti se hočejo ogreti tudi tržaški izletniki za bodoče delo na narodnem polju. Kakor riba vode, tako potrebujemo mi vspodbujanje in sočutja! To nas povzdiga zopet! Uverjeni smo, da naši izletniki najdejo v Vipavi, česar si želijo v prvi vrsti! Ne h klerikalcem, ne k liberalcem; ne h konservativcem, ne k radikalcem: ampak k Slovincem pridejo naši v pobodo!

Pevsko društvo „Skala“ v sv. Križu bode imele jutri svojo veselico. Nočemo nositi vode v morje. Kajti le vodo v morje bi nosili, ako bi hoteli še le dokazovati tržaškim Slovincem, da jim je dolžnost, podpirati in vspodbujati vrle rodoljube križke. Kdor more, jutri v sv. Križ!

Pozor! — Veselica — Pozor! Naše narodnostne in političke razmere so res take, da bi nam pristojalo črnega oblačila, kar bi narejalo našim nasprotnikom veliko veselja. Kako tudi ne bi? Saj bi to očitovalo našo potrtost, žalost in obup. No, pa tega ne dožive naši nasprotniki, kajti nabita je risanica, oster je meč, in mnogo v kartunu je blaga! To kažemo s prirejevanjem — veselice. Danes smo tukaj, jutri tam. Povsod se navdušujemo za našo sveto, narodno stvar; povsod kličemo brate in sestre v svoj tabor, ki je čim dalje tim večji in hrabrejši. In kako različni so naši bojevniki po stanu! Različni so po stanu, a enaki v stremljenju!

Rojaki! Jedna teh čet predstavi se vam ju ri, 7. avgusta ob 6. uri popoldne v šolskem vrtu družbe sv. C. in M. pri sv. Jakobu. Ta četa imenuje se — pevsko društvo „Kolo“ v Trstu. — Mlado je še to društvo, a hrabro. Rojaki! Pokažite mu v nedeljo, da nam ni le všeč njegov obstanek, marveč da se animamo tudi za njegov napredek. Torej: „Naj ne manjka nihče vseh!“

Nemec obsojen zaradi psovčanja Slovanov. V Kraljevem dvoru na Češkem je bil obsojen na 10 gld. globe oziroma 48 ur zapora učitelj Jos. Kühn, ker je javno v gostilni v navzočnosti mnogih gostov zmerjal Čeha z besedami: „Čehi so svojati! Prokleta svojati! Prokleti lopovi!“ itd. Vse ni nič pomagalo, da so ga hoteli njegovi prijatelji kakor priče izveliči iz mlakuže s tem, da so zankavali na razpravi žaljive besede učiteljeve: furor teutonius je drznemu Kühnu dal jedenkrat po zobeh. Tako naj bi se postopalo povsod v Avstriji, kjer bivajo Slovani, proti izvestnim navdušencem!

Utonil je na Bledu mladi hrvatski zdravnik dr. Ivan Terizer, doma iz Koprivnice na Hrvatskem. Bil je še le kratak čas oženjen in ostavlja ženo in jednega otroka.

Nemški humor. Da Nemci ukljub svoji „politični bedi“ še niso izgubili dobre volje, t. j. humorja, o tem priča pismo, katero je napisal neki nemški advokat okrajnemu glavarju v Hebu. Pismo se glasi: „Vaše visokorodje! Blagovolite sprejeti

mojo najtoplejšo zahvalo na preprijaznem in plemenitem postopanju Vašem nasproti udeležencem ljudskega shoda v Hebu, h katerim udeležencem se prišteva tudi moja malenkost. Priznati moram, da je Vaše nastopanje izdatno povspešilo narodno stremljenje in dolgo pogrešano jedinstvo med Nemci, kar mene kakor iskrenega nemškega neijonalca izredno veseli.“

Nemška kultura ni nič boljša, nego italijanska kultura, kadar ti kulturenci postopajo proti svojim političnim nasprotnikom Slovanom. Nemci in Italijani pa še mislijo, da svojo kulturo proslava z dejanskimi napadi na Slovanov, kakor si pridobi Turek „zasluženo“ v nebesih, ako umori kristijana.

„Kar kdo rad stori, to rad vernje“, veli stari pregovor. Po menenji človeške izomike pak je nasprotno jako podlo in neolikano, ako se kdo proganja zaradi političnega mišljenja. Ti ljubi Tevtoni in Lahoni si zares domisljajo, da smejo nam predpisavati politično mišljenje. To je zares fantazinstvo najognusnije vrste! Čini pa, ki se pojavljajo sedaj v Celji, so zares taki, da je v človeški slovnici ni besede, s katero bi se zamogli označiti primerno. Tam so prusofili že tako zbežnili sedaj pred otvoritvijo slovenskega „Narodnega doma“, da se mora ta besnost naravnost nazivati boleznijo.

Ker se jim noče posrečiti, da bi podjarmili Slovence (od kod imajo li to pravico, bi radi vedeli!) izgubljajo ves razum in se kar pene same jeze. Trezen človek se jim mora sicer smijati, a pomilovati jih ob enem, ker nosijo podobo človeško.

V teh dneh so tako divji ti tevtonski — „junaki“, da si Slovenec ne bi smel upati v pozni večerni uri na ulico. Ako bi ne bilo zakonov, ti besneži bi se zares spozabili in bi začeli Slovence dreti na meh, zato, ker so Slovenci. Najbriljantniša pa je celjska policija, ki mirno gleda vse te izbruhe na ulici. Seveda: mestni svet celjski je prusofilski in policija je v službi njegovi.

Konec pesmi pa bode vendarle velikanska blamaža na strani Nemcev! Ali menijo ti prusjaki, da imamo še vedno — lupino na očeh? Danes velja Slovanom parola „zob za zob!“ in videti bočemo, kateri zob bode ojestre! Veča krivica pri njih, večji odpor pri nas! Čem huje bodo bučali, tem večja bode njih blamaža!

S čem se zabavajo milijonarji? Zanimivo posebno za naše delavce je neko ameriansko poročilo, iz katerega posnemamo, kako se ondi v Ameriki milijonarji zabavajo, mej tem, ko strda ob trdem delu na stotine pridnih delavcev. Poročilo pravi:

Dosedaj so imeli člani „Severnoameriškega milijonarskega kluba“, v kateri klub ima pristop samo isti, ki premore deset milijonov dolarjev (25 milijonov goldinarjev), svoj posebni „milijonarski šport“. Ta šport, v katerem so prekašali vse evropske športlerje višje vrste, je bilo „zabavno brodovje“, katero so milijonarji vodili sami.

No, zdaj so si izmislili nekaj drugega, — zdaj bodo kakor strojevodje svojih železnic vodili lokomotive milijonarji sami. To bode zabava, videti milijonarja Astorja vsaki teden jedenkrat na lokomotivi ekspresnega vlaka centralne železnice v Illinois! Pri tem se bode Astor počutil prav dobro, ker to mu bode krepčalo živce. Seveda so akcije te železnice tudi po največ v rokah Astorjev!

Kaj pa pravite o Juriju Fildu, ki je sin znanega železniškega kralja v Ameriki? Ta srečni sinček vodi vsaki vlak, s katerim se vozi za zabavo — sam! In to se dogaja celo večkrat na teden. Ta bogati Jurček je izpoznal najbrže, da je velih greh pasti lenobo in valjati se po svilnatih blazinah preelegantnega kupeja, in da tako „za izpremembo“ kar nič ne škoduje, ako prime jedenkrat za — „delo“, to je n a r a v n a potreba vsacega človeka.

No, in glejte, Fild plača še dvojno voznino za „milost“, da sme voditi lokomotivo sam, (Saj jo dobi desetero nazaj! — Stavec) No in nadalje: milijonar Clark, predsednik upravnega sveta združne pacifiške železnice vozi se na vseh svojih nadzorovalnih potih vedno na lokomotivi.

Predsednik nadzorskega sveta centralne železnice v Pensilvaniji, Thompson, je že znan kakor spreten strojevodja in I. I. Hill, veliki akcijonar Great Northern železnice, je se svojima sinovoma že prav mnogokrat kakor strojevodja

v boteljkah po 60 nvč., kjer se dobiva tudi tamarindov sirup po isti ceni.

Slovenci in Slovenke!

**spominjajte se
o vsaki priliki naše prekoristne družbe**

sv. Cirila in Metoda

Svoji k svojim!

**To Vam bodi geslo v gospo-
darskem življenju!**

100 do 300 gl.

priluzi si mesečno oseba vsakega stann, v vsakem kraju, gotovo in na pošten način, brez kapitala in rizika s prodajanjem postavno dovoljenih državnih papirjev in srečk.

Ponudbe na Ljudevita Oesterreicher VIII. Deutsegasse 8 Budapest.

Spiritus sinapis compositus ALGOFON.

Jedino sredstvo proti zobobolu, revmatičnemu glavobolu, migreni itd.

Steklenica z navodilom stane le 20 nč. ter se dobiva jedino le v lekarni

Praxmarer (Ai due Mori.) TRST — Piazza grande — TRST.

Paziti na ponarejanje.

Gasilno orodje

brizgalnice vseh strok
brizgalnice na par

sesalke, vodnjaki,
oprave, cevi i. t. d.

pri
Fr. Kernreuter,
DUNAJ

Hernals — Hauptstrasse 105.

Prevdarki in ceniki na vse kraje brezplačno.

Fitte & Zadnik

Via Nuova na vogalu via S. Lazzaro

Prilporeča se sl. slovenskemu občinstvu v mestu, okolici in na deželi zalogo manufakturne blaga. Udobiva se povsem najnovejšo blago, za moške, ženske in deco. Veliki izbor raznovrstnega perila kakor npr. Bombažine bele in ružave iz najboljših tovarn. Raznovrstno platno belo in ružavo v razni širokosti. Veliki izbor ženskih štof črnih barvanih in belih. Udobivajo se razni perkali in sateni v najlepših novih in gotovih barvah. Velika zaloga najboljših modercev, nogovic, rokavic, pajčolanov svilnatih, rut najnovejših barv. Za šivilje in kitničarce, udobiva se vsa drobnarija v obilni meri. V zalogi se nahaja tudi najnovejšo blago za gospode. Ovratniki in ovratnice, v najnovejši mode in raznovrstno perilo. Nogovce za kolezarje. Štof 140 cm. širok od 65 kr. naprej iz najboljših tovarn. Sprejemajo se naročnine v izvršitev možkih oblik po najnovejšem Parížkem in Dunajskem kroju.

Cene po dogovoru in sicer jako nizke. Za slovenska društva udobivajo se trobojni trakovi v razni širokosti in najboljšo blago za narodne zastave.

Uzorec se pošilja takoj. Pošiljatev blaga na deželo poštnina prosta. V mnogobrojen obisk najtopleje priporočata svojo zalogo držo se narodnega gosla: Svojim k svojim udani Ajte & Zadnik. Trst.

Koies

DIANA

(Dürkopp)

nadkrilujejo tudi letos vse druge. Število izdelovalcev 4000. Izdeluje se vsako leto 50.000 strojev. Material izvrsten: vsled tega zelo trpežen. Precizno delo, dosedaj še ne prekoseno, zato lahkega teka.

OBLIKA JAKO ELEGANTNA.

Zastopstvo za Trst in okolico:

Josip Egger

TRST

Piazza della Caserma 3

Kdo pije

Kathreiner

Kneippovo sladno kavo?

Vsak

kdor ljubi okusno kavo, hoče zdrav ostati in si kaj prihraniti.

V „Narodnem domu“ v Celju

je oddati v najem še nekaj prav lepih prodajalnic za nizke najemnine. Prodajalnice leže zelo ugodno, ker so nasproti c. kr. davkarji in okrajnemu glavarstvu in ker sta v „Narodnem domu“ dva denarna zavoda, namreč „Posojilnica“ in „Južno-štajerska hranilnica“ tako, da je tukaj vedno velik promet, posebno ker stoji „Narodni Dom“ ob ljubljanski drž. cesti, po kateri gre ves promet iz Savinjske doline. V „Nar. D.“ je tudi gostilna, čitalnica in zbirališče celjskih narodnih društev

Pogoji se izvejo pri „Celjski posojilnici“, kamor naj se blagovito pošiljati tudi ponudbe.

Zaloga pohištva

tvrdke Alessandro Levi Minzi

Trst, Via Riborgo, 21 in Piazza Vecchia št. 2

Zaloga pohištva in tapetarij vseh slogov, lastnega izdelka. Bogato skladišče ogledal in vsakovrstnih slik. — Na zahtevanje ilustrovan cenik zastoj in franko. Naročeno blago stavlja se parnik, ali na železniško postajo, ne da bi za to računil stroške.

Gabrielj

lekarnar

Ljubljani

Piccoli

pri angelju

Dunajska cesta

— Najbolje priznanje —
na II. mejnar. farm. razstavi v Pragi 1896
London—Pariz—Zenever 1892—1893.

Železnato vino

preizkušenege, zanesljivega učinka, ima v sebi lahko prebavljiv železnat preparat, kateri učinkuje pri slabotnih, na pomanjkanju krvi in na živcih trpečih osebah, priporočljiv posebno tudi za slabotne, blede otroke. III

Deset gramov tega preparata ima v sebi 25 miligramov železnatega kisleka in 10 miligramov izlečka iz skorje kineskega drevesa.

Lekarnar Piccoli v Ljubljani jamči za označeno, zmeraj jednako sestavo, potrjeno po kemični razkroji dr. H. Hagerja v Frankobrodu na Odri in prof. Balt. Knapitscha, zapriseženega sodnijskega kemika v Ljubljani

Steklenica imajoča pol litra velja 1 gl., 4 polliterake steklenice 3 gl. 60 kr., franko s poštnino vred 4 gl.

Naročbe odposiljajo se točno proti poštnem povzetju.

4 zlate, 18 srebrnih kolajn, 30 častnih in priznanih diplomov.

Kwisde

korneuburški

živinoredilni prašek

veterinarsko-dijetično sredstvo za konje rogatega živali in ovce.

Rabi se že 43 let v mnogih blevih, kadeer noče živina jesti, pri slabem prebavljanju, za zboljšanje in pomnoženje mleka pri kravah.

Cena 1/2 škatlici 70 nvč.

II 1/2 35

Dobiva se pristen le z gornjo varstveno znamko v vseh lekarnah in trgovinah z mroditjani.

Glavna zaloga:

FRAN. IV. KWIZDA,

c. in k. avstro-ogerski in kr. romunski dvorni liferant.

Okrožni lekarnar. Korneuburg pri Dunaju.

Pomlajenje in podaljšanje življenja

se doseže z nošo slovečega elektro Volta-vega križa.

Pri osebah, katere nosijo Voltav križec, delujeta kri in živčni sistem normalno, čuti se bistreje, kar proizvaja prijetno počutjenje; telesna in duševna moč se pomnoži, s tem se doseže zdravo in zadovoljno stanje in s tem podaljšanje za večino ljudi prekratkega življenja.

Vsem šibkim ljudem ne more se zadostno priporočati nošenje Volta-vega križa, kateri jači živce, obnovlja kri in ki je svetovno priznan kakor neprimerjalno sredstvo proti sledečim boleznim: trganju, revmatizmu, neuralgiji, šibkosti živcev, nespečnosti, mrzlim rokam in nogam, hipohondriji, bledici, naduhi, otrplenosti, krču, močenju postelje, kužnim boleznim, hemoroidom, bolečinam v želodcu, influenci, kašlju, gluhosti, brenčanju v ušesih, bolečinam v glavi, zobobolu itd. Nesamovoljna zguba življenske moči, nezmožnost in oslabiljenost leči se z vedno nošo Volta-vega križa.

Voltov križ je električna vrvi v obsegu vsakogar. — Mnogo pohvalna in priznana pisma:

Voltav križ prejel, prosim pripisati mi še 2. Raab (Ogersko).

Elektro Voltav križ prejel, prosim pripisati mi še 2. Line n/D.

Cena 2 gl. komad.

Če se dopošlje 2 gl. 2 nvč. (tudi v znamkah) franko in carino prosto. S povzetjem 26 novč. več. Razposilja:

Leop. Epstein — Dresden A. 16.

Dopisuje se v vseh jezikih.

Tiskarna Gutenberg

gljalna ces. kralj. univerzitetne tiskarne „Styria“

13 Sackstrasse — GRADEC — Sackstrasse 13

TOVARNA ZA OBRTNE IN CONTO - KNJIGE

zistem „Patent Workmann Chicago“

Raztrirni zavod — Knjigovezstvo.

priporočuje se za prijazne naročbe se zadržim primernih cen in točne postrežbe.

Izdelovanje vsakovrstnih tiskovin kakor: časnikov, rokotvorov v vsakem obsežju, brošur, plakatov, cenikov, računov, memorandov, okrožnic, papirja zaliste in zavitkov z napisom, naslovnih listkov, jedilnih list, pavabil itd. — Bogata zaloga glavnih, Conto-Corrent-knjig, Saldi-Conti, Fature, Debitoren, Creditorov, Cassa-knjig, Strazza, Memoriale, Journalov, Prima-note, odpravnih, menjicnih, časo-zapadlih in knjig za kopiranje, kakor tudi vseh pomožnih knjig, potem raztrirnega (črtanega) papirja, Conto-Corrent, svilenega papirja za kopiranje, listov iz kavčeka za kopiranje, skledio iz cinka za kopiranje itd.

Za naročbe in nadaljnja pojasnila obrniti se je do glavnega zastopnika

Trst, Acquedotto 35 — ARNOLDO COEN — Acquedotto 35 Trst

Kdor želi kupiti

slamorenico, mlatilnico, gepelj, trieur ali sploh kak potrebni in koristni kmetijski stroj, naj zahteva prvi slovenski cenik naj novejših strojev od prve in jedine slov. zaloge kmetijskih strojev na Goriskem

Franjo Babnika v Gorici (začasno Via Fornica 12.)

Zastopniki so iščejo.

THE MORSE MANUFACTURING COMPANY

7, Red Lion Court, London, E.C.

na ga govije obaj